

i det sidste Aar, idet en Kaptajn Lewald og en Kaptajn Ibsen — ærede Medlemmer kende det vist — have oversprunget ikke mindre end 20—30 af deres Kammerater. Jeg vilde ikke fremdrage denne Sag, hvis der ikke var den Mærkværdighed derved, at Aarsagen synes at være temmelig nærliggende. Man opdager nemlig, at den ene af disse Kaptajner har været den nuværende Kronprins' Adjudant, og den anden af disse Kaptajner, der har gjort dette overordentlige Springavancement, har været Kongens Adjudant. Man synes at mærke, at der her gør sig et Hensyn gældende opadtil overfor Hoffet, som ikke skulde finde Sted ved saadanne Lejligheder, og jeg vilde gerne bede den højtærede Konseilspræsident om at udtale sig lidt nærmere derom.

Det er jo nemlig den anden Side ved hele Ministeriets Holdning, ved hele Ministeriets Politik, at man mærker en Afhængighed opadtil, en Underdanighed overfor Hoffet, som heller ikke gør denne Regering synderlig velskikket til eventuelt, hvis det skulde komme saadan, at tage en kraftig Kamp op paa de store demokratiske Mærkesager, og den højtærede Konseilspræsident har selv indrømmet det. Den højtærede Konseilspræsident holdt i Sommer oppe paa Færøerne en Tale, der vakte pinlig Opsigt, pinlig Opsigt — det kan jeg sige — Landet over i demokratiske Kredse, en Tale, der priste Kongemagten som det faste Punkt i dansk Statsliv, men omtalte Ministeriet og Repræsentationen som det vigende. Ja, med mere bedsk Selvironi kunde den højtærede Minister — det er ganske vist sket ubevidst, det tvivler jeg ikke om — ikke skildre hele sit eget Regeringssystem, som netop har været vigende i Stedet for at være fast i demokratisk Henseende.

Jeg har den Opfattelse af Sommerens Politik, at Ministeriets Position ude i Befolkningen ingenlunde er, som Konseilspræsidenten sagde, urokket; der er sket en Forskydning, saaledes at Ministeriet maa ske for saa vidt staar fast endnu; vi faa se, hvor længe det varer; men det ligger saa i, at ny Lag ere dragne ind, Ministeriet har flyttet sig, har faaet sin Basis i ny Lag, hvor det ikke tidligere havde sit Fodfæste. For saa vidt staar det fast; det er ikke urokkeligt, men det har forskudt sin Stilling; det er vejet, og Grundlaget for Ministeriets hele Holdning har forskudt sig. Det er mit Indtryk af denne Sommers Politik, at der særlig ovre i Jylland staar Tusinder og atter Tusinder af

Vælgere langt mere afventende og langt nærmere til at springe fra end for et Aar siden ved Valgene. Sidste Aar var det særlig Øernes Befolkning, der forlod Ministeriet, men Ribevalget og meget andet bærer Vidnesbyrd om, hvordan der ogsaa ovre i Jylland er ved at foregaa en Bevægelse. Jeg talte forleden Dag med en anset Husmand, Formand for en jydsk Husmandsforening. Jeg talte meget indgaaende med ham om Situationen og forstod paa ham, at han stod lige paa Springet til at forlade Regeringspartiet og gaa over i Socialdemokratiet, og saaledes ville De kunne træffe den ene efter den anden, der stiller sig paa den Maade. Ja, man siger til Forklaring af Ribevalget, at det var kun misfornøjede Reformvenstremænd, der gik over — og saaledes bragte Regeringspartiet et saa stort Tab. Ja, men jeg gad vide, hvor ellers det radikale Venstre skulde faa sine ny Tilhængere fra, uden gennem misfornøjede Reformmænd, der gaa fra Regeringspartiet og ville have en mere demokratisk Politik ført. Det er netop en farlig Sag for Regeringen, hvis Misfornøjelsen paa den Maade breder sig indenfor Venstrereformpartiet.

Nede i Holbæk klarede Regeringen sig kun derved, at nu ogsaa en Del af Højre begynder at afgive Grundlag for denne Regerings saakaldte urokkelige Position. Nu har Regeringspartiet efterhaanden opslugt de moderate, først deres Blade, saa deres Vælgere, nu til sidst efterhaanden ogsaa deres Rigsdagsmænd. Nu er det Højre, der staar for Tur. Det er den sidste Reserve, og det er ganske vist et ikke saa ringe Antal Medlemmer, der nu skal inddrages under Ministeriet for at holde det urokket.

Hvis man kender de lokale Forhold ude omkring i Landets Valgkredse, vil man i en hel Række Valgkredse se den højst mærkværdige Ting, at det Vælgerlag, der i sin Tid sendte Reformpartiets Mænd i Kamp f. Eks. mod Højre eller de gammelmoderate, nu er i Færd med at forlade Ministeriet og har i stort Antal forladt det, medens de Vælgerlag, der den Gang bekæmpede Reformpartiets Kandidater, nu ere dets ivrigste Støtter og Tilhængere. Det er en mærkværdig Forskydning, som man vil lægge Mærke til omkring i mange af Landets Valgkredse.

Og det viser sig ogsaa, at da de Moderates Ordfører her forleden optraadte som Regeringspartiets virkelige Ordfører, var han heller ikke i Stand til at gøre det, uden selv at foretage en Forskydning. Det højtærede Medlem for Æbeltoft (N.